Na dien dag sprak hij haast niet meer met Eefje. Hij zei ééns per dag „goeie-morgen!" en eens per dag „nachtmeisje!" maar voor de rest hoorde het meisje zijn stemgeluid haast niet.

Ze vond het wel jammer dat haar meneer zoo weinig spraakzaam was en soms werd haar de stilte in het sombere huis te machtig en ging ze over de tuinschutting een praatje maken met een van haar collega's uit de belendende huizen.

„Waarom zoek je niet wat anders?" vroeg Mien, de werkster, op een goeden dag aan Eefje. „Jij, zoo'n jonge meid — 't is om je hier dood te kniezen!"

„Och nee — zóó erg is 't niet!" zei Eefje. „'t Is een beste man, al zegt hij niet veel! En hij zit toch ook maar altijd moederziel alleen, ik heb soms echt met hem te doen!"

Mien haalde met een geweldigen snuif haar neus op en stroopte met een vechtlustig gebaar haar mouwen in de hoogte.

„Met hem te doen? Waarom? Als *die* zijn boeken maar heeft en zijn natje en droogie op zijn tijd! Nou — vertel mijn wat!"

„Nou ja, in ieder geval heb ik hier mijn vrijheid!" zei Eefje en ze liet met zooveel geraas water in een emmer loopen, dat een gesprek verder onmogelijk was.

Eefje wilde niet beklaagd zijn; het stille huis had zijn schaduwzijde, maar toch — wel, ze hield ervan. Ze hield ook van meneer Beresteyn, op een eigenaardig-stille en zorgende manier, die bijna aan vereering grensde. Ze maakte iederen morgen eerst zijn studeerkamer in orde, legde de dingen weer neer precies zooals zij ze gevonden had, trok de gordijnen hoog op, begoot de planten en zette af en toe bloemen op zijn bureau. Ze deed dit alles zóó vroeg dat hij haar nooit in dien arbeid verraste en dat stemde hem heel vergenoegd, want het maakte hem onrustig als iemand in zijn nabijheid werkte.

Aan 't eind van de eerste maand kwam Eefje met haar huishoudboekje 's avonds bij hem. Hij zat voor den haard in zijn studeerkamer, bijna geheel in 't donker, terwijl Eefje, in haar zwart japonnetje met witte kraag en manchetten, juist in den lichtcirkel stond van de groote staande lamp.

Meneer Beresteyn's gelaat kreeg dezelfde peinzende uitdrukking als toen hij haar nastaarde nadat ze zijn instructies gevraagd had. Eefje werd er verlegen door en haar jong, rond gezichtje ging gloeien. Ze plukte eens aan haar schortje en streek een paar weerspannige haren naar achteren.

Eindelijk kwam meneer Beresteyn echter uit zijn stoel en nam voor zijn bureau plaats. — „Ga eventjes zitten!" zei hij tot Eefje.

Eefje zette zich op de punt van een stoel, terwijl meneer Beresteyn het boekje opnam en den inhoud aan 't bestudeeren ging.

„Je schrijft heusch netjes!" zei hij na een lange poos.

Eefje werd nog rooder, maar ze kreeg een gevoel van ontspanning en waagde het op te staan en naast hem te komen, om het een en ander uit te leggen. — „Ja, ja — 't zal wel in orde zijn! 't Ziet er heel netjes uit.

Suiker, aardappelmeel, maizena, aardappelen, — prachtig hoor! en daar rijst en eieren en zout..." Hij bladerde verder, keek vluchtig over het geschrevene.

„Maar waar staan de bloemen?" vroeg hij eindelijk. Eefje lachte zacht. „De bloemen?" zei ze, hem van terzijde aanziende, „och meneer... Daar heb ik heelemaal niet om gedacht! Die kleine chrysantjes komen uit den tuin hier en die witte rozen heb ik aan de deur gekocht... zóó goedkoop!"

Meneer Beresteyn keek naar Eefje en hij zag de innerlijke voldoening stralen uit haar diep-bruine oogen.

„Maar de bloemen zijn nu duur, Eefje!" zei hij zakelijk. — „Ja meneer?" Ze moest zoo lachen om zijn ernstig gezicht en gooide haar blond hoofdje achterover, zoodat hij een rij kleine vierkante tandjes zag schitteren tusschen haar roode lippen.

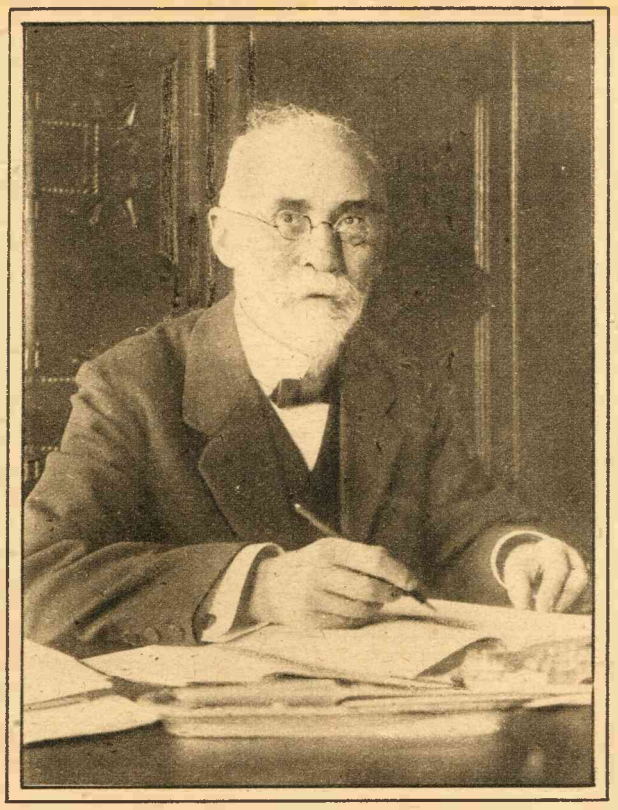
„Nu meisje — wat valt er te lachen?"

„Ach meneer, 't is zoo komiek!" zei Eefje, „u kijkt zoo ernstig om die paar centen bloemen!" — „Ja, natuurlijk! Ik wil niet hebben dat jij die betaalt!"

„Ik vond 't zoo mal om dat op 't boekje te zetten!" mompelde Eefje, plotseling terneergeslagen.

Hij tikte met zijn potlood even op haar roode vingertjes. „Toch doen in 't vervolg, hoor! tóch doen! Ik vind 't heel aardig, die bloemen in mijn kamer, maar ik wil ze zelf betalen!" — „Goed, meneer!" zei Eefje en ze nam haar boekje en wilde heengaan.

Maar meneer Beresteyn riep haar terug. Hij nam een rijksdaalder uit zijn portemonnaie en legde hem op een hoekje van zijn schrijftafel.

Prof. Dr. H. A. LORENTZ.

Op 25 Januari a.s. hoopt Prof. Dr. H. A. Lorentz, curator van het laboratorium van de Teylersstichting te Haarlem, den dag te herdenken, waarop hij vóór 40 jaar het hoogleeraarsambt aanvaardde in de Wis- en Natuurkunde aan de Leidsche Universiteit.

J. F. W. KOENEN.

WALTER V. SON.

L. VERMAAS.

WED. DE WINTER.

Op 19 Januari a.s. hoopt de Zeer Eerw. heer J. F. W. KOENEN den dag te herdenken, waarop hij vóór 25 jaar tot pastoor te Sappemeer werd benoemd. — Den 13en Januari l.l. vierde de heer WALTER V. SON, directeur-president van het zangkoor der St.-Pieterskerk te 's-Hertogenbosch, zijn 40-jarig jubileum als zanger. — Te Leiden is op 66-jarigen leeftijd overleden de heer L. VERMAAS, directeur van het genootschap Mathesis Scientiarum Genetrix. — In de afgeloopen week vierde de WED. DE WINTER, C 294 te Giessendam, haar 102en verjaardag. Zij is de oudste inwoonster van Giessendam en geniet een goede gezondheid.

„Als je blieft, Eefje! voor de bloemetjes!"

„Maar dat is veel te veel!" riep Eefje, op het geldstuk starend.

„Goed, koop dan voor de rest maar een reepje chocola of zooiets. Kom, neem het nu en ga gauw naar beneden! Ik moet doorwerken!"

Maar hij werkte niet door en toen Eefje hem een half uur later zijn kop thee bracht, zat hij nog juist zoo als bij haar heengaan.

Meneer Beresteyn peinsde nu heel dikwijls over Eefje en ook over zichzelf. Nog nooit in zijn heele leven, een leven van studie en afzondering, had hij zich zoo tevreden en in evenwicht gevoeld als in deze maanden na zijn vrouws dood. Hoe kwam dat? Ja, het was treurig om te bekennen, maar natuurlijk lag er in dien dood een soort van bevrijding voor hem, maar.... Neen, dat alléén was 't toch zeker niet, want vóór zijn huwelijk was hij ook niet gelukkig geweest. Wat was het dan wél?

Hij keek zijn kamer eens rond, zag het lustig brandende haardvuur en het bescheiden vaasje bloemen op zijn schrijftafel. Dat was Eefje's werk.

Eefje..... Eefje, die zijn studeerkamer gezellig maakte, die haar stille zorgen aan alles besteedde wat hem omringde, Eefje met haar gracieus poppe-lijfje en haar blijde bruine oogen, Eefje met haar roode handjes en zacht-stappende voetjes.... Maar dan lag het ook alles aan Eefje! zij, het ongecompliceerde schepseltje, dat hem beter begreep dan iemand tot nog toe gedaan had!

Toen dit bij meneer Beresteyn vaststond, begon hij te beseffen dat Eefje dan ook wel wat meer vriendelijkheid van zijn kant mocht ontvangen en hij nam zich stellig voor eens een praatje met haar te maken of iets waardeerends te zeggen over haar werk.

Maar als ze in zijn nabijheid was, bleef hij haar maar stil bekijken en hield hij zijn mond dicht, in een plotselingen angst dat woorden iets zouden kunnen bederven aan den bestaanden toestand.

Eefje stond weer in het lichtcirkeltje van de staande lamp in de studeerkamer; haar oogen waren neergeslagen en de roode handjes plukten aan de kant van haar schortje. Warm was haar jong gezichtje en de blonde haren vonkten.

Meneer Beresteyn liep in de kamer op en neer, zijn handen in de zakken van zijn huisjasje. — „Maar Eefje..." zei hij tenslotte, en zijn stem was heesch, „ik heb het toch goed verstaan? Je wilt gaan trouwen?" — „Ja," meneer antwoordde Eefje. Ze blikte schuin naar hem op en een lachje gleed om haar mond. Meneer Beresteyn bleef heen en weer loopen. Droomde hij een afschuwelijken droom? of wilde Eefje werkelijk bij hem vandaan gaan? Zou ze niet meer zijn huis sieren, maar de vrouw worden van den een of anderen werkman? zou haar zachte stem niet meer eerbiedig-vertrouwelijk in zijn oor klinken en zou ze nu in een achterbuurt gaan wonen en de moeder worden van een troepje ordinaire vuile kindertjes? Meneer Beresteyn kon dit alles niet ineens verwerken. Hij begreep alleen dat hij Eefje, en dat Eefje zichzelf ging verliezen, want dat ze misschien wel een fatsoenlijken man en lieve kinderen zou kunnen krijgen, kwam geen oogenblik bij hem op.

Eefje stond met een kloppend hartje te wachten. Ze vond het naar dat ze hem dit moest aan doen en ze had ook wel met trouwen willen wachten, maar Jan dreef zóó door...

Eindelijk stond meneer Beresteyn voor Eefje stil. In zijn opwinding had hij zijn dik zwart haar, waarin Eefje altijd de onberispelijke scheiding als het toppunt van deftigheid beschouwde, in een lange lok over zijn hoog voorhoofd getrokken en Eefje werd haast bang voor de hevige uitdrukking in zijn donkere oogen toen hij zijn gezicht vlak bij het hare bracht. — „En *ik* dan?" vroeg hij. Eefje ging een stapje achteruit, maar toen lachte ze: hoe kon ze ook weten wat er in meneer Beresteyn's hart omging?

„U, meneer? Nou, maar ik blijf immers net zoolang tot u weer een geschikt ander meisje heeft!"

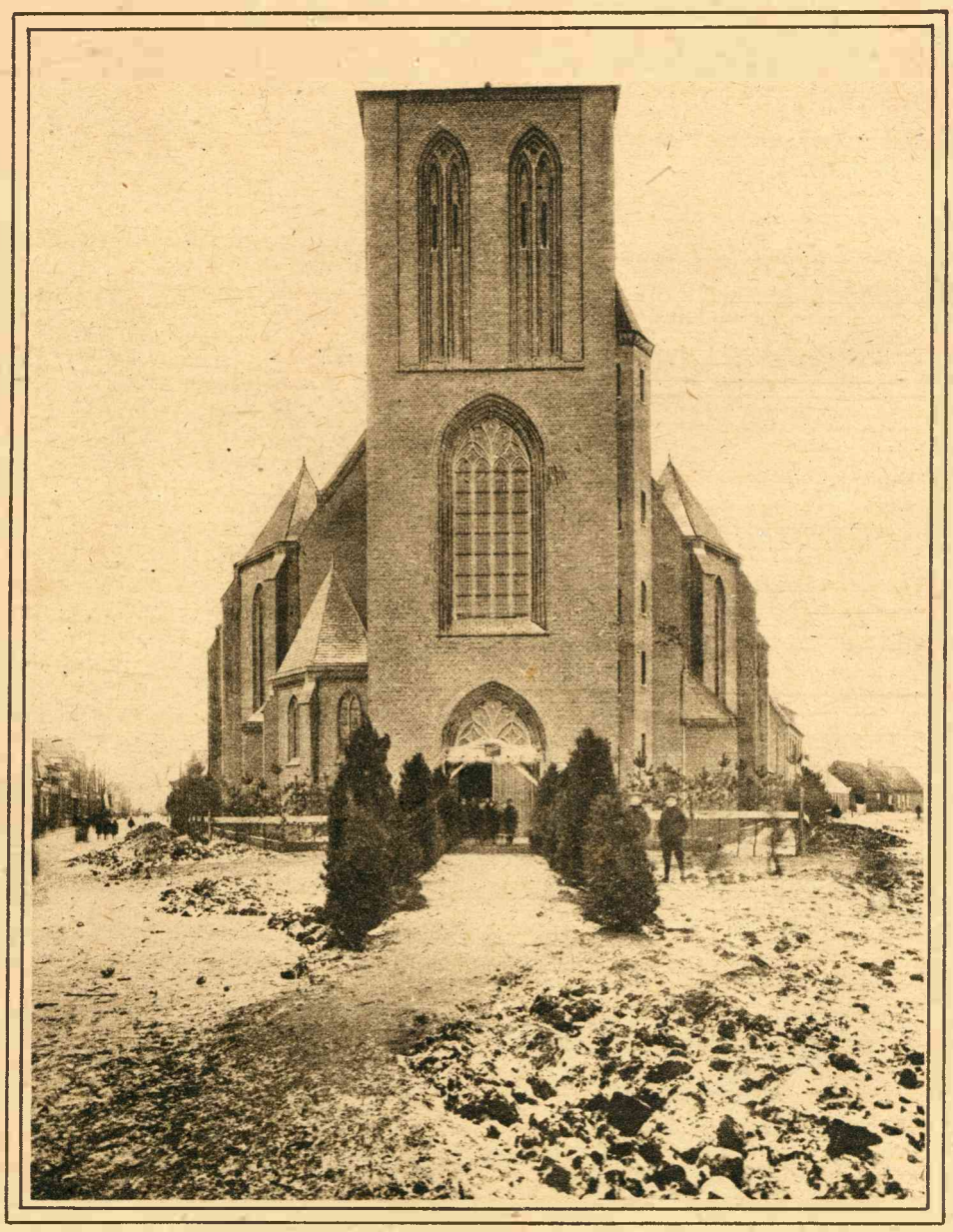
„Maar Eefje," zei meneer Beresteyn, en hij kon zich niet weerhouden een van haar handjes te grijpen, „hou je dan heusch van dien man?"

„Van Jan? — natuurlijk!" antwoordde Eefje en ze keek gelukkig.

„Zoo, nu, dan is 't goed. Je kunt gaan!"

Eefje ging, verschrikt over den plotselingen overgang van hartelijkheid tot koele voornaamheid. Maar toen ze weg was, draaide meneer Beresteyn den sleutel om in het slot En hij bleef in zijn kamer zitten peinzen en tobben, den heelen avond en nacht, in de hulpeloosheid van zijn eerste groote verdriet.

JULIA FRANK

DE NIEUWE R.K. KERK TE ROOSENDAAL.

Verleden week werd door den Bisschop van Breda de nieuwe Parochie-kerk van den H. Cornelius te Roosendaal plechtig ingewijd.